Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 962 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **1. X**
2. X
3. X
4. X (wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders)
5. X (wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders)

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. DARESHOERI**
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun twee minderjarige kinderen X en X, en handelend in eigen naam X (meerderjarig), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2026 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 april 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2025 dienen eerste verzoeker, derde verzoekster en tweede verzoeker, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met een beschermd vluchteling. Op 21 april 2026 worden deze aanvragen geweigerd. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die aan eerste verzoeker, derde verzoekster en tweede verzoeker op 22 april 2026 worden ter kennis gebracht.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"*(…)*
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.
Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art 10, 1, 1, 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de vader F. A. Z. (...), °(...)/1974 teneinde zijn vermoedelijke zoon F. A. A. (...), °(...)/2007 erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.
Overwegende dat er op 14/07/2025 een mail naar ons werd gericht met de vraag of er nog de mogelijkheid was een procedure gezinsherenging op te starten. Immers stelt de advocaat dat het om praktische redenen niet haalbaar was om de aanvragen voor de 18de verjaardag in te dienen; zijn familie ondervond aanzienlijke moeilijkheden om in Afghanistan aan de nodige officiële documenten. in het bijzonder geldige paspoorten, te geraken. Deze obstakels hebben het voor de familie onmogelijk gemaakt om tijdig een aanvraag in te dienen.
Overwegende dat hierop onze dienst gerepliceerd heeft dat het nog mogelijk was om binnen de 3 maand nadat de minderjarige, F. A. A. (...), 18 jaar werd een aanvraag gezinshereniging in te dienen, ook al is dit niet de gangbare praktijk.
Overwegende dat er een schrijven werd voorgelegd in het dossier dd. 21/07/2025 door de advocaat van de familie, Elmiera Dareshoeri, met de mededeling dat het onmogelijk was om vóór de 18de verjaardag, namelijk op 28/04/2025 gezinsherenging aan te vragen.
Verder wordt in hetzelfde schrijven gesteld: "Echter, wegens de uitzonderlijke omstandigheden in Afghanistan - waaronder de ernstige moeilijkheden om officiële documenten zoals geldige paspoorten te verkrijgen - was het voor zijn familie praktisch onmogelijk om tijdig een aanvraag in te dienen."
Overwegende dat we uit elementen van het dossier moeten vaststellen dat deze mededeling en de eerdere mededeling in de mail van 14/07/2025 niet de juiste feiten weergeven aangezien de paspoorten van betrokkenen reeds in september 2024 werden afgeleverd, hetzij ruim voor de 18de verjaardag van de te vervoegen persoon in België.
Overwegende dat de paspoort van de vader, A. S. (…), °(...)/1974, afgeleverd is op 10/09/2024 en dat de paspoorten van S. (…) en A. (…) respectievelijk afgeleverd zijn op 09/09/2024 en op 11/09/2024.
Overwegende dat we hier moeten opmerken dat de advocaat ons wil laten geloven dat er géén paspoorten verkregen konden worden om de aanvragen tijdig in te dienen maar dat we echter moeten vaststellen dat de paspoorten reeds een ruime tijd werden afgeleverd vóór de 18de verjaardag van de minderjarige A. A. (…). Bijgevolg kan dit feit niet als reden weerhouden worden voor een laattijdige indiening van de aanvraag.
De dienst vreemdelingenzaken kan niet anders dan stellen dat de advocaat onze dienst om de tuin heeft geleid met misleidende informatie om de aanvraag alsnog te aanvaarden.
Overwegende aldus dat we niet anders kunnen vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging tijdig kon ingediend worden via de Afrin procedure en het betalen van de handling-fee, zoals duidelijk vermeld op onze website:
"Bij Wijze van uitzondering kunnen vreemdelingen recht hebben op gezinshereniging en die zich in een situatie bevinden waarin het onmogelijk of uiterst moeilijk is om hun visumaanvraag persoonlijk in te dienen, deze aanvraag via communicatie op afstand indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd Is voor hun verblijfplaats. [HJEU Arrest van 18 april 2023 in het kader van de zaak C-1/23 PPU]
Het betreft voornamelijk vreemdelingen die zich bevinden in een land of regio waar oorlog of conflict heerst en waar België geen visa afgeeft.
Bij wijze van uitzondering wordt de visumaanvraag van de familieleden van een vreemdeling aan wie België de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft toegekend in aanmerking genomen, indien de volgende documenten worden voorgelegd:
" het per mail ontvangen ingevulde, ondertekende en afgedrukt Visumaanvraagformulier;
" een persoonlijk reisdocument waarin een visum kan worden aangebracht, of, indien de aanvrager dit document niet kan voorleggen, een ander bewijs van zijn identiteit (of meerdere andere bewijzen van zijn identiteit) waaraan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post geloof hecht; (cf. Reisdocument)
" het bewijs dat de gezinshereniger een vreemdeling is aan wie België de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft toegekend.)"
Overwegende dat dit trouwens ook geldt voor de volgende documenten de documenten "Birth certificate" zijn allen afgeleverd op 03/03/2024. Overwegende daarenboven dat de e-taskira's voor de vader en A. S. (…) afgeleverd werden op 10/02/2025 en voor S. (…) werd de e-taskira afgeleverd op 18/02/2024. Ook hier werden de e-tasklra's ruim op tijd afgeleverd, voor de 18de verjaardag van A. A. (…). Overwegende dat zelfs de huwelijksakte werd afgeleverd voordat de termijn afliep namelijk op 05/03/2025.
Bijgevolg is er geen reden waarom de aanvraag gezinshereniging niet vroeger kon ingediend worden daar alle documenten werden opgesteld voor 28/04/2025 terwijl de advocaat net beweerde dat door problemen met de documenten de aanvragen niet tijdig konden worden ingediend. Overwegende dat we alleen kunnen vaststellen dat de ingeroepen elementen ons medegedeeld door de advocaat niet naar waarheid zijn en bijgevolg niet kunnen weerhouden worden als verantwoording van een laattijdige indiening van de aanvraag ondanks ons eerder antwoord, dat gestoeld werd op de misleidende informatie van de advocaat maar

dewelke door de voorgelegde documenten duidelijk weerlegd kan worden. Overwegende dat bijgevolg niet duidelijk gemaakt werd waarom de aanvragen niet vroeger konden worden ingediend, temeer daar de aanvragen vanop afstand werden ingediend en er geen verplaatsing vereist was van betrokkenen en de basisdocumenten voor de indiening van de aanvraag reeds beschikbaar waren ruim voor het verstrijken van de termijn. Gezien al het bovenstaande worden de visumaanvragen geweigerd.
(…)"

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoekster – *i.e.* de dochter van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"*(…)*
deze beslissing vervangt de vorige beslissing --) de 2de aliinea met art.9.13 moet weg --) hieronder volgt de juiste beslissing
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 1 5 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34 zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.
Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen F. S. (…), °(...)/2009 en F. A. S. (…), °(...)/2012 teneinde hun vermoedelijke broer F. A. A. (...), °(...)/2007 erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.
Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broer en zus van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.
Overwegende dat er ook geen redenen ingeroepen worden waarom de aanvragen vanuit humanitair oogpunt zouden moeten behandeld worden. Het dossier bevat geen enkele daartoe afgeleide motivatie.
Gelet op het bovenstaande worden de visumaanvragen verworpen.
(…)"

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – *i.e.* de zoon van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"*(…)*
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980i wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.
Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen F. S. (…), °(...)/2009 en F. A. S (…), °(...)/2012 teneinde hun vermoedelijke broer F. A. A. (...), °(...)/2007 erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.
Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broer en zus van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.
Overwegende dat er ook geen redenen ingeroepen worden waarom de aanvragen vanuit humanitair oogpunt zouden moeten behandeld worden. Het dossier bevat geen enkele daartoe afgeleide motivatie.
Gelet op het bovenstaande worden de visumaanvragen verworpen.
(…)"

1.2. Op 8 augustus 2025 dag dienen eerste verzoekster en tweede verzoekster, die eveneens verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag type D (lang verblijf) in om humanitaire redenen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit vier onderdelen, voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9, 10, § 1, eerste lid, 4°, 12*bis*, § 7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*ERSTE ONDERDEEL*
Schending van artikel 10 Vreemdelingenwet, artikel 9 Vreemdelingenwet, de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel
Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "(…)"
Daarnaast bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte afdoende moeten worden gemotiveerd.
De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende, pertinente, concrete en draagkrachtige wijze.
De motivering moet voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent en volledig zijn.
De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat een motivering slechts afdoende is wanneer zij de betrokkene in staat stelt de beslissing te begrijpen en met nuttig gevolg aan te vechten, alsook wanneer zij de rechter toelaat zijn wettigheidstoetsing uit te oefenen.
Bovendien impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid haar beslissing slechts kan nemen na een zorgvuldig onderzoek van alle relevante elementen van het dossier.
In casu heeft verwerende partij dit manifest nagelaten. Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissingen hoofdzakelijk tot de stelling dat:
• bepaalde paspoorten reeds vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon beschikbaar waren;
• de raadsvrouw van verzoekende partijen "misleidende informatie" zou hebben verstrekt;
• de aanvragen bijgevolg tijdig hadden kunnen worden ingediend.
Deze motivering is manifest onvolledig, selectief en onzorgvuldig.
Verwerende partij houdt immers geen rekening met een aanzienlijk aantal fundamentele elementen die nochtans uit het administratief dossier blijken.
Zo blijkt uit de stukken dat:
• de referentiepersoon reeds in februari 2024 als vluchteling werd erkend in België;
• verzoekende partijen zich nog steeds in Afghanistan bevonden;
• zij geconfronteerd werden met ernstige veiligheids- en verplaatsingsproblemen;
• de familie moeilijkheden ondervond om Pakistan binnen te raken;
• de familie slechts in september 2024 de noodzakelijke paspoorten kon verkrijgen;
• meerdere essentiële documenten pas in mei 2025 werden afgeleverd;
• het CGVS-geboorteattest van de referentiepersoon slechts op 17 juli 2025 werd afgeleverd;
• het celibaatsattest van verzoekster F. K. (…) pas na de meerderjarigheid van de referentiepersoon werd verkregen;
• de "Non Criminal Record Certificates" van meerdere verzoekers dateren van 11 mei 2025;
• de medische attesten voor de Belgische ambassade dateren van 10 mei 2025.
Verwerende partij reduceert de volledige dossierproblematiek ten onrechte tot de loutere beschikbaarheid van enkele paspoorten.
Een gezinsherenigingsdossier vereist evenwel veel meer dan enkel een paspoort.
Verzoekende partijen dienden immers eveneens:
• hun familieband aan te tonen;
• gelegaliseerde documenten voor te leggen;
• attesten van goed gedrag en zeden te bekomen;
• medische attesten te verzamelen;
• een celibaatsattest voor verzoekster K. F. (…) te verkrijgen;
• documenten van het CGVS te verzamelen;
• bijkomende bewijsstukken betreffende hun familiale situatie voor te leggen.
De raadsvrouw van verzoekende partijen heeft aldus geenszins "misleidende informatie" verstrekt, doch heeft integendeel de concrete administratieve realiteit van de familie uiteengezet.
Het is dan ook manifest onzorgvuldig en disproportioneel dat verwerende partij in haar beslissing stelt dat de raadsvrouw van verzoekende partijen "de dienst om de tuin heeft geleid".

Dergelijke polemische en beschuldigende formuleringen zijn niet pertinent voor de beoordeling van de rechten van verzoekende partijen.
Verwerende partij focust bovendien disproportioneel op de vermeende gedragingen van de raadsvrouw, in plaats van een objectief onderzoek te voeren naar:
• de feitelijke situatie van verzoekende partijen;
• de humanitaire context;
• de gezinsbanden;
• de kwetsbaarheid van de minderjarige verzoekers;
• de reeds vóór de meerderjarigheid opgestarte AFRIN-procedure.
De bestreden beslissingen bevatten aldus geen afdoende, objectieve en volledige motivering.
Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de Belgische ambassade te Islamabad reeds op 24 april 2025 uitdrukkelijk toestemming gaf om de aanvragen via de online AFRIN-procedure in te dienen.
(…)
Deze toestemming dateert van vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon op 28 april 2025.
De ambassade kende bovendien een referentie toe aan het volledige familiedossier "Familie F. A. A. (…) (5)".
Verzoekende partijen mochten er dan ook gerechtvaardigd op vertrouwen dat hun procedure reeds was aangevat en dat de ontbrekende documenten nog verder konden worden vervolledigd.
Verwerende partij houdt met dit fundamenteel element geen rekening.
Nochtans blijkt uit de correspondentie dat de Belgische ambassade volledig op de hoogte was van:
• de identiteit van alle verzoekende partijen;
• de veiligheidsproblemen in Afghanistan;
• de moeilijkheden om documenten te verkrijgen;
• de praktische onmogelijkheid om zich tijdig naar Pakistan te verplaatsen.
Verwerende partij schendt aldus manifest haar zorgvuldigheidsplicht.
Daarnaast is de motivering intern tegenstrijdig.
Enerzijds erkent verwerende partij immers zelf dat:
• de procedure via de AFRIN-onlineprocedure kon verlopen;
• geen fysieke verplaatsing vereist was;
• de familie zich in een uitzonderlijke context bevond.
Anderzijds stelt verwerende partij zonder verder onderzoek dat de aanvragen probleemloos vóór 28 april 2025 hadden kunnen worden ingediend.
Verwerende partij verricht geen enkele concrete analyse van:
• de veiligheidscontext in Afghanistan;
• de administratieve obstakels;
• de noodzaak van bijkomende documenten;
• de tijd die nodig was voor legalisaties;
• de moeilijkheden waarmee vrouwelijke gezinsleden werden geconfronteerd;
• de kwetsbare positie van de familie.
De motivering blijft bijgevolg stereotiep en abstract.
Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij nalaat om de situatie van verzoeksters M. M. G. (…) en F. K. (…) daadwerkelijk te behandelen.
Tot op heden werd immers geen enkele formele beslissing betekend inzake hun aanvragen, hoewel:
• zij deel uitmaken van hetzelfde familiedossier;
• dezelfde referentie dragen;
• hun aanvragen op dezelfde datum werden ingediend;
• zij deel uitmaakten van dezelfde AFRIN-procedure.
Deze incoherente behandeling bevestigt bijkomend het gebrek aan zorgvuldig onderzoek.
De bestreden beslissingen schenden derhalve artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL
Schending van artikel 8 EVRM, artikel 9 Vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel en het individueel onderzoek
Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.
Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dienen de nationale autoriteiten bij beslissingen inzake gezinshereniging een concrete en billijke belangenafweging te maken tussen enerzijds het algemeen belang en anderzijds het recht op gezinsleven van de betrokken familieleden.
In casu vormen verzoekende partijen manifest één feitelijke en affectieve gezinskern. Het betreft immers de vader van de referentiepersoon, zijn stiefmoeder, zijn tweelingzus, zijn minderjarige zus en zijn minderjarige broer. De referentiepersoon verblijft legaal in België als erkend vluchteling sinds februari 2024, terwijl verzoekende partijen nog steeds in Afghanistan verblijven in bijzonder kwetsbare omstandigheden.
De bestreden beslissingen hebben tot gevolg dat verzoekende partijen langdurig gescheiden blijven van hun zoon, broer en familielid die legaal in België verblijft als erkend vluchteling. Nochtans blijkt nergens uit de

bestreden beslissingen dat verwerende partij daadwerkelijk een concrete proportionaliteitsafweging heeft verricht.
Er wordt nergens onderzocht hoe intens de familiale banden zijn, hoe afhankelijk verzoekende partijen van elkaar zijn, welke concrete gevolgen de scheiding heeft, welke impact de veiligheidssituatie in Afghanistan heeft, welke humanitaire elementen spelen en welke kwetsbaarheid bestaat ten aanzien van de minderjarige verzoekers.
Dit geldt des te meer voor verzoekers F. S. (…) en F. A. S. (…), die beiden minderjarig zijn.
Verwerende partij beperkt zich in essentie tot de stelling dat een broer-zus relatie geen automatisch recht opent onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke abstracte en formalistische benadering volstaat geenszins.
Verwerende partij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat de minderjarige verzoekers deel uitmaken van hetzelfde gezin als hun vader, dat zij nog steeds onder het gezag en de zorg van hun ouders vallen en dat zij onmogelijk alleen in Afghanistan kunnen achterblijven. Hun aanvragen zijn integraal verbonden met de aanvraag van hun vader, de heer F. A. Z. (…).
Het is logisch en menselijk evident dat minderjarige kinderen zich voegen bij de aanvraag van hun vader en gezin. Van minderjarige kinderen kan onmogelijk verwacht worden dat zij afzonderlijk achterblijven in Afghanistan, gescheiden worden van hun ouders, autonoom een bestaan opbouwen in een conflictcontext of losgekoppeld worden van hun gezinskern.
Nochtans houdt verwerende partij hiermee op geen enkele wijze rekening.
Daarnaast blijkt uit de stukken dat in de correspondentie en de aanvragen uitdrukkelijk werd verwezen naar zowel artikel 10 als artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De raadsvrouw van verzoekende partijen heeft immers expliciet aangegeven dat de aanvragen werden ingediend op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet, minstens subsidiair op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet, rekening houdend met de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden van het gezin.
Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat geen humanitaire elementen werden aangebracht.
Integendeel, uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partijen zich in Afghanistan bevinden, dat zij ernstige praktische en veiligheidsproblemen ondervinden, dat de Belgische ambassade de AFRIN procedure heeft toegestaan wegens de uitzonderlijke context, dat minderjarige kinderen betrokken zijn, dat het gezin als één geheel functioneert en dat de referentiepersoon een erkend vluchteling is in België.
Toch onderzoekt verwerende partij de humanitaire component van artikel 9 Vreemdelingenwet nauwelijks.
De motivering blijft beperkt tot een stereotiepe vaststelling zonder concreet individueel onderzoek van de gezinscontext, de humanitaire situatie, de afhankelijkheidsrelaties en het hoger belang van de minderjarige kinderen.
Een dergelijk abstract antwoord voldoet geenszins aan de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 9 Vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nochtans herhaaldelijk geoordeeld dat verwerende partij bij humanitaire aanvragen een concreet onderzoek dient te voeren naar alle relevante elementen van het dossier.
Dat gebeurde in casu manifest niet.
De bestreden beslissingen schenden aldus artikel 8 EVRM, artikel 9 Vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

DERDE ONDERDEEL
Schending van het objectiviteitsbeginsel, de onpartijdigheidsplicht, de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de bestreden beslissing zich disproportioneel richt tegen de raadsvrouw van verzoekende partijen
Verwerende partij richt de motivering van de bestreden beslissing in overwegende mate tegen de raadsvrouw van verzoekende partijen, eerder dan tegen de concrete situatie van verzoekende partijen zelf.
Zo stelt verwerende partij onder meer dat:
• "de advocaat onze dienst om de tuin heeft geleid";
• "misleidende informatie" zou zijn verstrekt;
• "de advocaat ons wil laten geloven" dat documenten niet tijdig konden worden verkregen.
Dergelijke formuleringen zijn bijzonder ernstig en raken rechtstreeks aan de professionele integriteit en reputatie van de raadsvrouw van verzoekende partijen.
Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat:
• meerdere noodzakelijke documenten pas in mei 2025 werden verkregen;
• het CGVS-geboorteattest slechts op 17 juli 2025 werd afgeleverd;
• het celibaatsattest van verzoekster K. F. (…) pas na de meerderjarigheid van de referentiepersoon werd verkregen;
• de medische attesten dateren van mei 2025;
• de attesten van goed gedrag en zeden dateren van mei 2025;
• de Belgische ambassade reeds vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon de AFRIN procedure had goedgekeurd.

Verwerende partij beperkt zich evenwel tot een selectieve lezing van enkele documenten, met name de paspoorten, en negeert de globale administratieve realiteit van het dossier.
De bestreden beslissingen bevatten bovendien nauwelijks een daadwerkelijke analyse van:
• de concrete humanitaire situatie van verzoekende partijen;
• hun gezinsleven;
• hun afhankelijkheidsband met de referentiepersoon;
• de situatie van de minderjarige verzoekers;
• de veiligheidscontext in Afghanistan;
• de reeds vóór de meerderjarigheid opgestarte AFRIN-procedure.
De focus van de motivering ligt daarentegen hoofdzakelijk op vermeende fouten van de raadsvrouw.
Een administratieve beslissing dient evenwel objectief, neutraal en pertinent gemotiveerd te worden.
Het behoort niet tot de taak van verwerende partij om polemische of beschuldigende beoordelingen te formuleren omtrent de intenties van een advocaat, zeker wanneer deze advocaat handelde in het belang van haar cliënten teneinde een volledig dossier samen te stellen en een negatieve beslissing wegens onvolledigheid te vermijden.
Verzoekende partijen stellen vast dat verwerende partij zich in werkelijkheid hoofdzakelijk uitspreekt over de handelwijze van de raadsvrouw, terwijl nauwelijks een concreet individueel onderzoek wordt verricht naar de rechten en situatie van verzoekende partijen zelf.
De motivering mist hierdoor objectiviteit en pertinentie.
Dergelijke subjectieve en polemische motivering is onverenigbaar met:
• de formele motiveringsplicht;
• het zorgvuldigheidsbeginsel;
• het objectiviteitsbeginsel;
• de vereiste van onpartijdig bestuur.
De bestreden beslissingen dienen reeds om die reden vernietigd te worden.

VIERDE ONDERDEEL
Schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel
Uit het administratief dossier blijkt op duidelijke en ondubbelzinnige wijze dat de Belgische ambassade te Islamabad op 24 april 2025 uitdrukkelijk toestemming heeft verleend aan verzoekende partijen om hun aanvragen gezinshereniging via de online AFRIN-procedure in te dienen.
Deze toestemming werd verleend vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon, de heer F. A. A. (...), die pas op 28 april 2025 meerderjarig werd.
De Belgische ambassade kende bovendien een referentie toe aan het volledige familiedossier "Familie F. A. A. (...) (5)" en bevestigde expliciet dat de aanvragen op afstand konden worden behandeld gelet op de uitzonderlijke omstandigheden waarin de familie zich bevond.
Uit de correspondentie blijkt tevens dat de Belgische ambassade volledig op de hoogte was van:
• de identiteit van alle verzoekende partijen; hun familiale band met de referentiepersoon;
• de veiligheidsproblemen in Afghanistan;
• de moeilijkheden om Pakistan binnen te raken;
• de administratieve moeilijkheden om documenten te verzamelen;
• de aanwezigheid van minderjarige kinderen in het dossier;
• de noodzaak om bijkomende documenten verder te vervolledigen.
Verzoekende partijen mochten er bijgevolg gerechtvaardigd op vertrouwen dat hun procedure gezinshereniging reeds vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon was opgestart en dat zij de ontbrekende documenten nog verder konden aanvullen conform de instructies van de Belgische ambassade.
Dit vertrouwen werd bijkomend versterkt doordat:
• de onlineprocedure formeel werd goedgekeurd;
• een officiële referentie werd toegekend;
• de administratie voortdurend in kennis werd gesteld van de verdere evolutie van het dossier;
• bijkomende documenten nadien nog effectief werden verzameld en overgemaakt.
Verwerende partij miskent dit gewekte vertrouwen evenwel volledig.
In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de voorafgaande toestemming van de Belgische ambassade te Islamabad, hoewel deze toestemming een essentieel element vormt van het administratief dossier. Integendeel, verwerende partij behandelt de aanvragen alsof nooit eerder een formele goedkeuring van de AFRIN-procedure werd verleend.
Daarenboven blijkt uit de behandeling van het dossier een manifeste incoherentie.
Zo werden enkel beslissingen genomen ten aanzien van:
• de heer F. A. Z. (…);
• mevrouw F. S. (…);
• de heer F. A. S. (…);
terwijl tot op heden geen enkele formele beslissing werd betekend inzake:
• mevrouw M. M. G. (…);
• mevrouw F. K. (…);

ofschoon hun aanvragen integraal deel uitmaken van hetzelfde familiedossier, op dezelfde datum werden ingediend, onder dezelfde referentie werden behandeld en binnen exact dezelfde AFRIN-procedure werden onderzocht.
Verzoekende partijen begrijpen dan ook niet op welke objectieve grondslag verwerende partij enerzijds bepaalde gezinsleden weigert en anderzijds nalaat enige formele beslissing te nemen ten aanzien van de overige verzoeksters.
Een dergelijke inconsistente, fragmentaire en onvoorspelbare behandeling van éénzelfde familiedossier schendt manifest het rechtszekerheidsbeginsel.
Verzoekende partijen konden immers redelijkerwijze verwachten dat:
• hun dossier als één gezinsdossier zou worden onderzocht;
• de administratie coherent en consequent zou handelen;
• alle aanvragen op uniforme wijze zouden worden behandeld;
• minstens formeel uitspraak zou worden gedaan over alle verzoekende partijen.
Dit gebeurde manifest niet.
Verwerende partij handelt bijgevolg in strijd met zowel het vertrouwensbeginsel als het rechtszekerheidsbeginsel.

BESLUIT
Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon concrete stappen hadden ondernomen om de procedure gezinshereniging op te starten. De Belgische ambassade te Islamabad gaf op 24 april 2025 uitdrukkelijk toestemming om de aanvragen via de AFRIN-onlineprocedure in te dienen, zijnde vier dagen vóór de referentiepersoon meerderjarig werd op 28 april 2025.
De Belgische autoriteiten waren op dat ogenblik reeds volledig op de hoogte van de identiteit van alle verzoekende partijen, hun familiale band met de referentiepersoon, de veiligheids- en verplaatsingsproblemen in Afghanistan, de moeilijkheden om de noodzakelijke documenten tijdig te verzamelen en de aanwezigheid van minderjarige kinderen in het dossier. De procedure was aldus feitelijk reeds vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon opgestart.
Verder blijkt uit het dossier dat verzoekende partijen en hun raadsvrouw nadien actief en zorgvuldig bijkomende documenten hebben verzameld teneinde een volledig dossier samen te stellen en een negatieve beslissing wegens onvolledigheid van het dossier te vermijden.
Zo blijkt objectief uit de stukken dat de paspoorten van verzoekende partijen pas in september 2024 werden verkregen, de medische attesten dateren van mei 2025, de "Non Criminal Record Certificates" dateren van 11 mei 2025, het celibaatsattest van verzoekster F. K. (…) pas na de meerderjarigheid van de referentiepersoon werd verkregen en het CGVS-geboorteattest van de referentiepersoon slechts op 17 juli 2025 werd afgeleverd.
De raadsvrouw van verzoekende partijen handelde aldus geenszins misleidend, doch integendeel zorgvuldig en voorzichtig door bijkomende documenten te verzamelen, contact op te nemen met DVZ, het CGVS en de Belgische ambassade, de formulieren op te volgen en de procedure juridisch te begeleiden.
Niettemin blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij zich disproportioneel focust op vermeende fouten of intenties van de raadsvrouw van verzoekende partijen, eerder dan op een objectief onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partijen zelf.
De motivering richt zich in belangrijke mate op verwijten aan de advocaat, speculaties omtrent haar intenties en polemische opmerkingen omtrent haar handelwijze, terwijl nauwelijks daadwerkelijk wordt onderzocht wat de concrete humanitaire situatie van verzoekende partijen is, welke veiligheidsproblemen zij in Afghanistan ondervinden, welke afhankelijkheidsbanden bestaan binnen het gezin, welk hoger belang speelt ten aanzien van de minderjarige kinderen en welke impact de reeds vóór de meerderjarigheid opgestarte AFRIN-procedure heeft.
Een administratieve beslissing dient evenwel objectief, zorgvuldig en juridisch pertinent gemotiveerd te zijn.
Verwerende partij kan haar verantwoordelijkheid niet eenvoudig verschuiven naar de raadsvrouw wanneer uit het dossier blijkt dat de procedure reeds liep vóór de meerderjarigheid, de Belgische ambassade de onlineprocedure had toegestaan, bijkomende documenten objectief nog moesten worden verzameld en de raadsvrouw net handelde om een negatieve beslissing wegens onvolledigheid van het dossier te vermijden.
Daarenboven blijkt bijkomend een manifeste incoherentie in de behandeling van het familiedossier, nu tot op heden geen enkele formele beslissing werd genomen inzake mevrouw M. M. G. (…) en mevrouw F. K. (…), ofschoon hun aanvragen deel uitmaken van hetzelfde familiedossier, onder dezelfde referentie werden behandeld, op dezelfde datum werden ingediend en binnen dezelfde AFRIN-procedure werden onderzocht.
De bestreden beslissingen werden aldus genomen zonder zorgvuldig onderzoek, op basis van een onvolledige en selectieve lezing van het dossier, zonder daadwerkelijke proportionaliteitsafweging, zonder rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige verzoekers, zonder afdoende motivering, met miskenning van de humanitaire context en de reeds vóór de meerderjarigheid opgestarte AFRIN procedure en met schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.
De bestreden beslissingen dienen derhalve vernietigd te worden."

3.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 12*bis*, § 7, van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling door de bestreden beslissingen geschonden achten. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er nog op dat deze bepaling betrekking heeft op de gezinshereniging van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten met zijn echtgenoot, partner of kinderen, terwijl verzoekende partijen de ouders, zussen en broer zijn van een in België erkend vluchteling. De Raad gaat ervan uit dat verzoekende partijen beoogden de schending aan te voeren van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, zodat het middel verder in het licht van deze bepaling wordt onderzocht.

Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre de schending van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, en 12*bis*, § 7, van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.
3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker de afgifte van een visum wordt geweigerd omdat de door hem ingestelde aanvraag laattijdig werd ingediend en de door zijn advocaat ingeroepen elementen "*niet naar waarheid zijn en bijgevolg niet kunnen weerhouden worden als verantwoording van een laattijdige indiening van de aanvraag*". Dit wordt in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat derde verzoekster en tweede verzoeker de afgifte van een visum wordt geweigerd omdat (i) uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat zij de vermoedelijke broer en zus van de gezinshereniger zijn en "*deze familieband geen recht tot verblijf op(levert) via artikel 10 van de vreemdelingenwet*" en omdat (ii) "*er ook geen redenen ingeroepen worden waarom de aanvragen vanuit humanitair oogpunt zouden moeten behandeld worden*". Dit wordt in de tweede en de derde bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Verzoekende partijen menen in het eerste middelonderdeel dat de motivering van de eerste bestreden beslissing intern tegenstrijdig is waar enerzijds wordt erkend dat "*de procedure via de AFRIN-onlineprocedure kon verlopen*", "*geen fysieke verplaatsing vereist was*" en "*de familie zich in een uitzonderlijke context bevond*", doch anderzijds zonder verder onderzoek wordt gesteld dat "*de aanvragen probleemloos vóór 28 april 2025 hadden kunnen worden ingediend*". Deze verschillende overwegingen zijn

evenwel perfect compatibel met elkaar. Zo sluit de omstandigheid dat verzoekende partijen omwille van de moeilijke situatie in Afghanistan niet (tijdig) naar de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) konden komen om aldaar hun aanvragen in te dienen en daarom de toestemming kregen om hun aanvragen *online* in te dienen niet uit dat deze aanvragen *online* konden worden ingediend vóór 28 april 2025, en dus voordat de referentiepersoon meerderjarig werd. Een interne tegenstrijdigheid tussen de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt aldus niet aangetoond.

Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Verzoekende partijen kunnen niet dienstig voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissingen stereotiep en abstract is nu duidelijk blijkt dat de motieven zeer concreet ingaan op hun persoonlijke situatie, mailverkeer en overgemaakte documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).
Waar verzoekende partijen in het derde middelonderdeel laten gelden dat de motieven van de eerste bestreden beslissing in overwegende mate gericht zijn tegen hun raadsvrouw, eerder dan tegen hun concrete situatie zelf, en de focus hoofdzakelijk op haar vermeende fouten leggen, dient er nog op te worden gewezen dat deze beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de eerste bestreden beslissing opgesomde overwegingen dat de gemachtigde heeft doen besluiten tot de vaststellingen dat de aanvraag laattijdig werd ingediend en dat niet duidelijk gemaakt werd waarom de aanvraag niet vroeger kon worden ingediend, met als gevolg dat de visumaanvraag van eerste verzoeker geweigerd werd. De Raad kan hierin geen blijk van onpartijdigheid of een gebrek aan objectiviteit bespeuren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van "*het objectiviteitsbeginsel*" of van "*de vereiste van onpartijdig bestuur*".

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9 en 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.*
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat "*er (…) geen redenen ingeroepen worden waarom de aanvragen vanuit humanitair oogpunt zouden moeten behandeld worden*".

In het tweede middelonderdeel voeren verzoekende partijen hiertegen aan dat uit de stukken blijkt "*dat in de correspondentie en de aanvragen uitdrukkelijk werd verwezen naar zowel artikel 10 als artikel 9 van de Vreemdelingenwet*" en dat hun raadsvrouw "*expliciet (heeft) aangegeven dat de aanvragen werden ingediend*

op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet, minstens subsidiair op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet, rekening houdend met de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden van het gezin", zodat verwerende partij "*niet ernstig (kan) voorhouden dat geen humanitaire elementen werden aangebracht*". Zij laten evenwel na concreet te duiden in welke correspondentie "*uitdrukkelijk werd verwezen naar zowel artikel 10 als artikel 9 van de Vreemdelingenwet*" en wanneer en in welk stuk hun raadsvrouw "*expliciet (heeft) aangegeven dat de aanvragen werden ingediend op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet, minstens subsidiair op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet*". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel eerste en tweede verzoeker als derde verzoekster als verblijfsmotief in hun visumaanvraag enkel "*Gezinshereniging met een beschermde vreemdeling (vluchteling/subsidiaire bescherming) (art. 10)*" hadden opgegeven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stukken 1, 3 en 4). Dit vindt steun in het schrijven van de raadsvrouw van verzoekende partijen aan de Belgische ambassade te Islamabad van 21 juli 2025, waarin voor eerste verzoeker uitdrukkelijk wordt vermeld dat de aanvraag wordt ingediend "*op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet als ouder van erkend vluchteling*" en voor tweede verzoeker en derde verzoekster wordt gevraagd om hen op te nemen in de visumaanvraag van eerste verzoeker (adm. doss., stuk 24). Voor eerste en tweede verzoekster wordt wel vermeld dat hun aanvragen gebaseerd zijn op artikel 9 van de Vreemdelingenwet, doch de bestreden beslissingen hebben geen betrekking op hun visumaanvragen.

Om de voorgaande redenen houden verzoekende partijen in hun eerste middelonderdeel niet dienstig voor dat geen objectief onderzoek werd gevoerd naar "*de humanitaire context*" en "*de kwetsbaarheid van de minderjarige verzoekers*".

Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, bepaalt als volgt:

"*§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :*
(…)
7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.
Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.
De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken;
(…)"

In de eerste bestreden beslissing, die genomen is in toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, wordt als volgt gemotiveerd:

"*Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de vader F. A. Z. (...), °(...)/1974 teneinde zijn vermoedelijke zoon F. A. A. (...), °(...)/2007 erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.*
Overwegende dat er op 14/07/2025 een mail naar ons werd gericht met de vraag of er nog de mogelijkheid was een procedure gezinsherenging op te starten. Immers stelt de advocaat dat het om praktische redenen niet haalbaar was om de aanvragen voor de 18de verjaardag in te dienen; zijn familie ondervond aanzienlijke moeilijkheden om in Afghanistan aan de nodige officiële documenten. in het bijzonder geldige paspoorten, te geraken. Deze obstakels hebben het voor de familie onmogelijk gemaakt om tijdig een aanvraag in te dienen.
Overwegende dat hierop onze dienst gerepliceerd heeft dat het nog mogelijk was om binnen de 3 maand nadat de minderjarige, F. A. A. (...), 18 jaar werd een aanvraag gezinshereniging in te dienen, ook al is dit niet de gangbare praktijk.
Overwegende dat er een schrijven werd voorgelegd in het dossier dd. 21/07/2025 door de advocaat van de familie, Elmiera Dareshoeri, met de mededeling dat het onmogelijk was om vóór de 18de verjaardag, namelijk op 28/04/2025 gezinsherenging aan te vragen.

Verder wordt in hetzelfde schrijven gesteld: "Echter, wegens de uitzonderlijke omstandigheden in Afghanistan - waaronder de ernstige moeilijkheden om officiële documenten zoals geldige paspoorten te verkrijgen - was het voor zijn familie praktisch onmogelijk om tijdig een aanvraag in te dienen."
Overwegende dat we uit elementen van het dossier moeten vaststellen dat deze mededeling en de eerdere mededeling in de mail van 14/07/2025 niet de juiste feiten weergeven aangezien de paspoorten van betrokkenen reeds in september 2024 werden afgeleverd, hetzij ruim voor de 18de verjaardag van de te vervoegen persoon in België.
Overwegende dat de paspoort van de vader, A. S. (…), °(...)/1974, afgeleverd is op 10/09/2024 en dat de paspoorten van S. (…) en A. (…) respectievelijk afgeleverd zijn op 09/09/2024 en op 11/09/2024.
Overwegende dat we hier moeten opmerken dat de advocaat ons wil laten geloven dat er géén paspoorten verkregen konden worden om de aanvragen tijdig in te dienen maar dat we echter moeten vaststellen dat de paspoorten reeds een ruime tijd werden afgeleverd vóór de 18de verjaardag van de minderjarige A. A. (…). Bijgevolg kan dit feit niet als reden weerhouden worden voor een laattijdige indiening van de aanvraag.
De dienst vreemdelingenzaken kan niet anders dan stellen dat de advocaat onze dienst om de tuin heeft geleid met misleidende informatie om de aanvraag alsnog te aanvaarden.
Overwegende aldus dat we niet anders kunnen vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging tijdig kon ingediend worden via de Afrin procedure en het betalen van de handling-fee, zoals duidelijk vermeld op onze website:
"Bij Wijze van uitzondering kunnen vreemdelingen recht hebben op gezinshereniging en die zich in een situatie bevinden waarin het onmogelijk of uiterst moeilijk is om hun visumaanvraag persoonlijk in te dienen, deze aanvraag via communicatie op afstand indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd Is voor hun verblijfplaats. [HJEU Arrest van 18 april 2023 in het kader van de zaak C-1/23 PPU]
Het betreft voornamelijk vreemdelingen die zich bevinden in een land of regio waar oorlog of conflict heerst en waar België geen visa afgeeft.
Bij wijze van uitzondering wordt de visumaanvraag van de familieleden van een vreemdeling aan wie België de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft toegekend in aanmerking genomen, indien de volgende documenten worden voorgelegd:
" het per mail ontvangen ingevulde, ondertekende en afgedrukt Visumaanvraagformulier;
" een persoonlijk reisdocument waarin een visum kan worden aangebracht, of, indien de aanvrager dit document niet kan voorleggen, een ander bewijs van zijn identiteit (of meerdere andere bewijzen van zijn identiteit) waaraan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post geloof hecht; (cf. Reisdocument)
" het bewijs dat de gezinshereniger een vreemdeling is aan wie België de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft toegekend.)"
Overwegende dat dit trouwens ook geldt voor de volgende documenten de documenten "Birth certificate" zijn allen afgeleverd op 03/03/2024. Overwegende daarenboven dat de e-taskira's voor de vader en A. S. (…) afgeleverd werden op 10/02/2025 en voor S. (…) werd de e-taskira afgeleverd op 18/02/2024. Ook hier werden de e-tasklra's ruim op tijd afgeleverd, voor de 18de verjaardag van A. A. (…). Overwegende dat zelfs de huwelijksakte werd afgeleverd voordat de termijn afliep namelijk op 05/03/2025.
Bijgevolg is er geen reden waarom de aanvraag gezinshereniging niet vroeger kon ingediend worden daar alle documenten werden opgesteld voor 28/04/2025 terwijl de advocaat net beweerde dat door problemen met de documenten de aanvragen niet tijdig konden worden ingediend. Overwegende dat we alleen kunnen vaststellen dat de ingeroepen elementen ons medegedeeld door de advocaat niet naar waarheid zijn en bijgevolg niet kunnen weerhouden worden als verantwoording van een laattijdige indiening van de aanvraag ondanks ons eerder antwoord, dat gestoeld werd op de misleidende informatie van de advocaat maar dewelke door de voorgelegde documenten duidelijk weerlegd kan worden. Overwegende dat bijgevolg niet duidelijk gemaakt werd waarom de aanvragen niet vroeger konden worden ingediend, temeer daar de aanvragen vanop afstand werden ingediend en er geen verplaatsing vereist was van betrokkenen en de basisdocumenten voor de indiening van de aanvraag reeds beschikbaar waren ruim voor het verstrijken van de termijn. Gezien al het bovenstaande worden de visumaanvragen geweigerd."

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel trachten voor te houden, blijkt uit deze motivering dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat zij "*zich nog steeds in Afghanistan bevonden*", daar "*geconfronteerd werden met ernstige veiligheids- en verplaatsingsproblemen*" en "*moeilijkheden ondervond(en) om Pakistan binnen te raken*". Er werd hun immers toegestaan om vanuit Afghanistan gebruik te maken van de Afrin-procedure om de aanvraag *online* vanuit Afghanistan in te dienen bij de Belgische ambassade te Islamabad. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat "*de referentiepersoon reeds in februari 2024 als vluchteling werd erkend in België*". Er wordt in de eerste bestreden beslissing ook rekening mee gehouden dat "*de paspoorten van betrokkenen reeds in september 2024 werden afgeleverd*". Verzoekende partijen merken nog op dat uit de stukken blijkt dat (i) "*meerdere essentiële documenten pas in mei 2025 werden afgeleverd*", dat (ii) "*het CGVS-geboorteattest van de referentiepersoon slechts op 17 juli 2025 werd afgeleverd*", dat (iii) "*de "Non Criminal Record Certificates" van meerdere verzoekers dateren van 11 mei 2025*" en dat (iv) "*de medische attesten voor de Belgische ambassade dateren van 10 mei 2025*", doch zij betwisten niet dat hun raadsvrouw in een schrijven van

21 juli 2025 had aangegeven dat het "*wegens de uitzonderlijke omstandigheden in Afghanistan – waaronder de ernstige moeilijkheden om officiële documenten zoals geldige paspoorten te verkrijgen – (…) voor zijn familie praktisch onmogelijk (was) om tijdig een aanvraag in te dienen*", noch dat zij de documenten die volgens de website van verwerende partij dienden te worden voorgelegd opdat voor hen, als vreemdelingen die zich in een situatie bevinden waarin het onmogelijk of uiterst moeilijk is om hun visumaanvraag persoonlijk in te dienen, bij wijze van uitzondering, de aanvraag via communicatie op afstand bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats kon worden ingediend, niet tijdig konden indienen. Het betrof volgens de eerste bestreden beslissing "*het per mail ontvangen ingevulde, ondertekende en afgedrukt Visumaanvraagformulier*", "*een persoonlijk reisdocument waarin een visum kan worden aangebracht*" of een ander geloofwaardig identiteitsbewijs en "*het bewijs dat de gezinshereniger een vreemdeling is aan wie België de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft toegekend*". De documenten die verzoekende partijen in hun verzoekschrift opsommen en die pas in mei 2025 werden afgeleverd, hebben hierop geen betrekking, zodat het betoog dat hiermee geen rekening werd gehouden niet relevant is. Evenmin relevant voor huidig beroep is de omstandigheid dat "*het celibaatsattest van verzoekster F. K. (…) pas na de meerderjarigheid van de referentiepersoon werd verkregen*" nu de bestreden beslissingen niet genomen zijn ten aanzien van tweede verzoekster.

Verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd waar zij in het eerste middelonderdeel poneren dat verwerende partij de volledige dossierproblematiek ten onrechte reduceert tot de loutere beschikbaarheid van enkele paspoorten, nu uit de hierboven aangehaalde motivering blijkt dat er ook rekening mee werd gehouden dat de documenten "*Birth certificate*", de "*e-taskira's*" en de huwelijksakte werden afgeleverd voordat de termijn voor het indienen van de visumaanvraag afliep. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de raadsvrouw van verzoekende partijen in haar schrijven aan de Belgische ambassade te Islamabad van 21 juli 2025 zelf aanhaalde dat het voor verzoekende partijen "*wegens de uitzonderlijke omstandigheden in Afghanistan – waaronder de ernstige moeilijkheden om officiële documenten zoals geldige paspoorten te verkrijgen –*" praktisch onmogelijk was om tijdig een aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen benadrukten dus zelf de moeilijkheden om "*geldige paspoorten te verkrijgen*" als reden om de aanvraag bij wijze van uitzondering in te dienen binnen de drie maanden nadat de referentiepersoon 18 jaar was geworden. Doordat hun raadsvrouw dit zo in dit schrijven heeft gesteld, wetende dat de paspoorten reeds in september 2024 werden afgeleverd, kunnen verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat het feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is te stellen dat hun raadsvrouw misleidende informatie had verstrekt en de "*dienst om de tuin heeft geleid*".

Verzoekende partijen voeren in het eerste middelonderdeel nog aan dat een "*objectief onderzoek*" moest worden gevoerd naar hun "*feitelijke situatie*", doch zij laten na concreet te duiden welk onderdeel van hun situatie niet of onvoldoende objectief werd onderzocht. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de gezinsbanden tussen verzoekende partijen onderling en deze met de referentiepersoon niet worden betwist, zodat de Raad niet inziet – en verzoekende partijen lichten niet toe – op welke wijze hiernaar een verder objectief onderzoek had moeten worden gevoerd.

Verzoekende partijen wijzen in het eerste middelonderdeel nog op "*de reeds vóór de meerderjarigheid opgestarte AFRIN-procedure*". Zij wijzen in dit onderdeel op mailverkeer tussen de maatschappelijk assistent van het ocmw van Heist-op-den-Berg en de Belgische ambassade te Islamabad waaruit blijkt dat de ambassade reeds op 24 april 2025 uitdrukkelijk toestemming gaf om de aanvragen via de *online* AFRIN-procedure in te dienen en betogen dat deze toestemming dateert van vóór de meerderjarigheid van de referentiepersoon op 28 april 2025. De Raad wijst erop dat de omstandigheid dat op 24 april 2025 toestemming werd verleend om de aanvragen via de *online* AFRIN-procedure in te dienen nog niet betekent dat daarmee de visumaanvragen op die datum waren ingediend en dat verzoekende partijen er op die datum ook niet "*gerechtvaardigd op (mochten) vertrouwen dat hun procedure reeds was aangevat en dat de ontbrekende documenten nog verder konden worden vervolledigd*". Dit blijkt overigens ook uit het schrijven van de raadsvrouw van verzoekende partijen aan de Belgische ambassade te Islamabad van 21 juli 2025, waarin zij erkende dat het voor verzoekende partijen wegens de uitzonderlijke omstandigheden in Afghanistan "*praktisch onmogelijk (was) om tijdig een aanvraag in te dienen*". Zo de aanvraag reeds op 24 april 2025 was ingediend, zou zij dit niet hebben geschreven. Dat verwerende partij op 24 april 2025 op de hoogte was van "*de identiteit van alle verzoekende partijen*", "*de veiligheidsproblemen in Afghanistan*", "*de moeilijkheden om documenten te verkrijgen*" en "*de praktische onmogelijkheid om zich tijdig naar Pakistan te verplaatsen*", doet hieraan geen afbreuk. Ook het gegeven dat "*een officiële referentie werd toegekend*", zoals verzoekende partijen in het vierde middelonderdeel nog betogen, verandert hier niets aan. Er kan worden aangenomen dat deze referentie werd aangemaakt opdat verzoekende partijen onder deze referentie *online* hun visumaanvragen zouden kunnen indienen bij de Belgische ambassade te Islamabad.

Waar verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel nog laten gelden dat tot op heden geen enkele formele beslissing werd betekend inzake de aanvragen van eerste en tweede verzoekster, hoewel zij "*deel uitmaken van hetzelfde familiedossier*", "*dezelfde referentie dragen*", "*deel uitmaakten van dezelfde*

AFRIN-procedure" en "*hun aanvragen op dezelfde datum werden ingediend*", wijst de Raad erop dat dit niets afdoet aan de wettigheid van de thans bestreden beslissingen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de visumaanvragen van eerste en tweede verzoekster werden ingediend op humanitaire gronden, daar waar eerste en tweede verzoeker en derde verzoekster hun visumaanvragen hadden ingediend met het oog op gezinshereniging met een in België erkend vluchteling in toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissingen. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Verzoekende partijen zullen dus vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroepen, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereren verzoekende partijen in het tweede middelonderdeel aan hun band met een in België erkend vluchteling, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dit verband dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het dan ook anders in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Te dezen stelt de Raad vast dat eerste verzoeker en eerste verzoekster de ouders zijn van een in België erkend vluchteling die meerderjarig is en dat verzoekende partijen geen bijkomende elementen aantonen van afhankelijkheid tussen henzelf en hun meerderjarige zoon. Ook blijken er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen tweede en derde verzoekster en tweede verzoeker en hun broer, die in België erkend is als vluchteling en meerderjarig is. De omstandigheid dat derde verzoekster en tweede verzoeker minderjarig zijn, doet hieraan geen afbreuk. Zij maken immers, zoals verzoekende partijen zelf in het tweede middelonderdeel stellen, deel uit van hetzelfde gezin als hun vader en vallen nog steeds onder het gezag en de zorg van hun ouders. Enige afhankelijkheid van hun broer in België kan niet blijken.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in Afghanistan verblijven en geen elementen aanbrengen die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België.

Aldus maken verzoekende partijen het bestaan van een beschermingswaardig familie- of gezinsleven of van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat het "*logisch en menselijk evident (is) dat minderjarige kinderen zich voegen bij de aanvraag van hun vader en gezin*" en dat "*(v)an minderjarige kinderen (…) onmogelijk verwacht (kan) worden dat zij afzonderlijk achterblijven in Afghanistan, gescheiden worden van hun ouders, autonoom een bestaan opbouwen in een conflictcontext of losgekoppeld worden van hun gezinskern*", wijst de Raad erop dat de visumaanvragen van zowel eerste verzoeker als deze van zijn minderjarige kinderen – *i.e.* derde verzoekster en tweede verzoeker – geweigerd werden, zodat de gezinskern gehandhaafd blijft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9 en 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekende partijen maken evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel, dat een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel vormt, aannemelijk.

3.3.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Gelet op het voorafgaande, hebben verzoekende partijen niet aangetoond dat aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. Wat betreft het betoog in het vierde middelonderdeel dat zij er "*gerechtvaardigd op (mochten) vertrouwen dat hun procedure reeds was aangevat en dat de ontbrekende documenten nog verder konden worden vervolledigd*", kan worden verwezen naar wat daarover *supra*, onder punt 3.3.3.2., werd uiteengezet. Dit geldt evenzeer wat betreft het betoog in het vierde middelonderdeel dat er nog geen enkele formele beslissing werd genomen inzake de visumaanvragen van eerste en tweede verzoekster.

3.3.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	D. DE BRUYN